

den høje Pris. Som Følge deraf er det ikke Handelen, der fordyrer disse Varer. Det er Landbruget, som faar den store Indtægt af de høje Priser paa disse Fødevarer. — Ja, det ærede Medlem Hr. Pinstrup synes ikke rigtig om denne Tale, og det kan jeg saa jeg saa godt forstaa, men det ærede Medlem vil jo ikke nægte, at hans Foderstoffer er faldet kolossalt i Pris, og at han dog i alt væsentligt opretholder sine høje Priser paa Smør, Mælk og Flæsk o. s. v. og som Følge deraf maa profitere betydeligt paa det indenlandske Marked.

Der kunde være meget god Grund til at komme ind paa hele Spørgsmaalet om det danske Markeds Forsyning. De Herrer Landmænd kæmper med det ærede Medlem Hr. Pinstrup i Spidsen drabeligt for, at Arbejdslønningerne skal nedsættes 10—15 pCt., for saa vidt Fattigfolk i det hele taget vil have noget at bestille og noget at fortjene. Men selv vil de opretholde de høje Priser paa deres Produkter. Dem giver de ikke ekstra, gratis, frivilligt nogen Nedsættelse paa 10—15 pCt. paa; nej, de tager til sidste Øre alt, hvad de kan faa. Og Priserne fastsættes ikke efter Forholdene i Danmark, men efter Priserne i London. Man vil have den Pris, som man kan faa i London, men man vil ikke ude paa Godensgaard, hvor det ærede Medlem Hr. Pinstrup bor, betale den Arbejdspris, der skal betales i London; det er vist ikke Meningen, nej, der vil man have en anden Pris paa Arbejdet end den, der er i London, men man vil have den samme Pris for sine Fødevarer, som man kan faa i London.

Men selv om nu de handlende sælger disse Varer, jeg her har nævnt, med nogenlunde rimelig Avance, er der andre Omraader, hvor de gør sig anderledes tykt og godt betalt. Jeg har dvælet ved Priserne paa Gummi og skal nævne, at i Øjeblikket sælger de Havregryn i Butikkerne med en Avance af næsten 53 pCt.; det er den almindelige Avance paa Havregryn. Paa Ris tager de en Avance paa 38 pCt., paa dansk Flormel 30, paa amerikansk Flormel 27, paa Vaskepulvere 25, paa Tændstikker 17—34 pCt. Det er nogle af de mere almindelige Varer, med Hensyn til hvilke jeg fra paalidelig Kilde har faaet Oplysning om Avancen i den daglige Omsætning. De vil se, at det er en ganske urimelig Avance. Det er ganske urimeligt, at et saa almindeligt Fødemiddel som Havregryn skal fordyres med 53 pCt. i Handel og Vandel hos Detailhandleren, og der findes maaske andre Varer, hvor Avancen er endnu større; det skal jeg ikke udtale mig om; det er i det hele taget

ikke saa let at faa paalidelige Oplysninger om Avancen paa hver enkelt Vare.

Jeg føler mig overbevist om, at ærede Medlemmer godt kan forstaa, at ikke mindst i Arbejderklassen avler det Bitterhed, Uro og ogsaa Harme, at saadanne almindelige Varer fordyres saa meget i Omsætningen, og at en stor Del af de allervigtigste Livsfor nødenheder stadig holdes i denne urimelig høje Pris. Og det skal ikke bedre paa Arbejdernes Bedømmelse af hele dette Forhold, naar de ser paa, hvorledes deres Arbejdsløn stiller sig i Forhold til de Priser, der betales for Varerne. Lad os f. Eks. tage Tobaksarbejderne; en 35 Øres Cigar faar Arbejderen 7 Ø. for at rulle, men Detaillisten faar 8½ Ø. i Provision for at sælge den. Altsaa, for at tage denne Cigar i Cigaræskan paa den anden Side af Disken faar han 8½ Ø., medens Arbejderen faar 7 Ø. for at rulle den (*Kragh*: Det er jo ganske taabeligt). Ja, det er ganske taabeligt, siger det ærede Medlem Hr. Kragh, og det indrømmer jeg; det ærede Medlem har Ret deri, og det er ikke saa sært, at Tobaksarbejderne, som gaar ledige i Hundredevis, baade Mænd og Kvinder, og ikke kan faa nogen Beskæftigelse, bliver bitre og ondskafulde overfor et Samfund, der behandler dem paa den Maade. Det vilde vist enhver af os ogsaa blive, hvis vi fik de samme Vilkaar.

Man kan heller ikke fortænke Skotøjsarbejderne i, at de ser med onde Øjne paa Skotøjshandlerne. Vi ved, at Skotøjsarbejderens Betaling for at lave et Par Støvler i Almindelighed er 3 Kr. eller godt 3 Kr.; og Skotøjshandleren, som tager Støvlerne bag Disken og sælger dem, har en Avance paa 6—8—10—12 Kr. eller paa finere og dyrere Luksusfodtøj endnu mere. Hvilken Arbejder synes ikke, det er urimeligt, at et saa stort Arbejde som at sy et Par Støvler kun skal være 1/3 af det værd, som man faar for at stille det samme Par Støvler frem paa Disken og sælge dem? Der er ikke nogen, der kan fortænke disse Arbejdere i, at de finder, dette er en ganske urimelig Ordning.

Og jeg kan give det høje Ting lignende Eksempler fra Trikotageindustrien. Et bestemt Klædningsstykke faar en Trikotagearbejderske 4½ Kr. for, og man ved, at overalt i Byen sælges det i Butikkerne med en Avance af 10 Kr. Trikotagearbejderskerne er meget sløjt lønnet i Forvejen, og det skal jo ikke i nogen særlig Grad stimulere deres Arbejds- og Virkelyst og i det hele taget deres Interesse for disse Ting, naar de ser, at det Arbejde, som kun giver dem et saa tarveligt Udkomme, tjener andre Mennesker mere end det